

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.639 van 20 oktober 2015
in de zaak A. 215.691/XIV-36.393**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Koen Clonen en Annelies Troost
 kantoor houdend te 2600 Antwerpen
 Fruithoflaan 124, bus 14
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de STAD MECHELEN, thans de POLITIEZONE 5906
MECHELEN - WILLEBROEK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 13 mei 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 21 april 2015 “waarbij de beslissing tot voorlopige schorsing van [verzoeker] zonder inhouding van wedde dd. 20 december 2013, verlengd bij beslissing dd. 16 april 2014, 18 augustus 2014 en 15 december 2014, nogmaals voor een duur van 4 maanden wordt verlengd, zonder inhouding van wedde”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 september 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas De Burchgraeve, die *loco* advocaten Koen Clonen en Annelies Troost verschijnt voor verzoeker, en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. In het tussenarrest nr. 231.124 van 5 mei 2015, waarmee de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing wordt verworpen, zijn de feiten als volgt uiteengezet:

“3. Verzoeker is commissaris van politie bij de lokale politie PZ 5358 Mechelen.

Op 20 december 2013 beslist de burgemeester van de stad Mechelen verzoeker voorlopig te schorsen voor een duur van vier maanden zonder inhouding van wedde.

Op 16 april 2014 beslist de burgemeester van de stad Mechelen de voormelde beslissing van 20 december 2013 te verlengen voor een duur van vier maanden. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep tot nietigverklaring (G/A 212.741/X-15.979).

Op 18 augustus 2014 beslist de burgemeester van de stad Mechelen een tweede maal tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel voor een duur van vier maanden. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep tot nietigverklaring (G/A 213.938/XIV-36.100). De vordering tot schorsing ertegen werd verworpen met 's Raads arrest nr. [229.736] van 7 januari 2015.

Op 15 december 2014 beslist de burgemeester van de stad Mechelen een derde maal tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel voor een duur van vier maanden. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep tot

nietigverklaring (G/A 214.954/XIV-36.222).

Op 21 april 2015 beslist de burgemeester van de stad Mechelen een vierde maal tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel voor een duur van vier maanden. Dit is de thans bestreden beslissing.”

3.2. Met een beslissing van 17 augustus 2015 wordt de voorlopige schorsing bij ordemaatregel voor een vijfde maal voor een duur van vier maanden verlengd. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing is bij de Raad van State gekend onder rolnummer 217.279/XIV-36.718.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat te dezen de schorsing geenszins is ingegeven door het belang van de dienst, maar enkel beoogt hem te sanctioneren alvorens diens schuld is bewezen. Hij wijst er op dat hij een zo goed als onberispelijke staat van dienst heeft van meer dan dertig jaar en een uitstekende en onbesproken reputatie geniet. Hij loopt thans bijkomende ernstige en onherstelbare reputatieschade op, nu zijn professionele integriteit en geloofwaardigheid volledig onderuit wordt gehaald. Door derden zal de maatregel onvermijdelijk worden geïnterpreteerd als een bevestiging van de verdenking van een ernstige tekortkoming en zal de maatregel hem bijgevolg zijn eer en reputatie onherstelbaar schaden en zijn eventuele terugkeer naar de werkvloer zo goed als onmogelijk maken. Hij wijst er op dat er allicht nog verlengingen zullen volgen zolang het opsporingsonderzoek aan de gang is, “wat uiteraard jaren kan (en allicht

zal) duren gelet op de passieve houding die de procureur des Konings in deze zaak lijkt aan te nemen” en dat het ook duidelijk is dat het tuchtonderzoek op generlei wijze wordt gevoerd. Indien de nietigverklaring moet worden afgewacht, dreigt de huidige situatie zich te consolideren en zullen deze potentiële nadelen zich onherstelbaar hebben voltrokken. Verzoeker betoogt voorts dat de verlenging van de voorlopige schorsing zijn carrièrekansen en kansen bij sollicitatie voor andere functies “tot nul herleid worden”. Voorts heeft de genomen maatregel volgens verzoeker een bijzonder ernstige impact op zijn gezinsleven en legt de situatie een onhoudbare druk op zowel hemzelf als op zijn gezinsleden. Uit de stukken en middelen blijkt dat verzoekers grieven ernstig zijn en dat het dossier een dermate spoedeisend karakter vertoont dat een beslissing in het raam van de gewone procedure tot nietigverklaring niet tijdig zal zijn tussen gekomen. Verzoeker wijst er op dat zijn situatie sinds het eerder arrest nr. 229.736 van 7 januari 2015 geheel anders is, dat er niet alleen nieuwe elementen voorhanden zijn maar dat hij ook met meer dan de vereiste spoed heeft gereageerd door op 28 april 2015 de zaak reeds aanhangig te maken bij de Raad van State. Verzoeker meent dat de uitzichtloosheid van zijn situatie, doordat hij thans geen uitzicht heeft op een spoedige strafrechtelijke behandeling van zijn zaak, thans wel degelijk het spoedeisend karakter heeft dat de schorsing van de bestreden beslissing zou verantwoorden. Enkel een dergelijk signaal kan de tuchtoverheid aanzetten om een eigen onderzoek te voeren, hetgeen zij tot op heden niet heeft gedaan. Verzoeker besluit dat het reële risico op ernstige en onherstelbare schade dat hij loopt het spoedeisend karakter van de procedure aantoont.

Beoordeling

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toekomt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij

te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar [hem] wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

7. De thans bestreden beslissing is na de beslissingen van 16 april 2014, 18 augustus 2014 en 15 december 2014 de vierde beslissing op rij waarmee de aanvankelijk met een beslissing van 20 december 2013 opgelegde voorlopige schorsing voor een duur van vier maanden zonder inhouding van wedde wordt verlengd voor dezelfde duur. Het gaat dus om de vijfde beslissing waarmee deze ordemaatregel wordt opgelegd. Na de thans bestreden beslissing is de aanvankelijk opgelegde schorsing nogmaals voor een duur van vier maanden verlengd met een beslissing van 17 augustus 2015 die enkel het voorwerp uitmaakt van een beroep tot nietigverklaring.

De thans aangevoerde redenen ter adstructie van de spoedeisendheid waren reeds aanwezig op het ogenblik van de initiële beslissing tot voorlopige schorsing, minstens op het ogenblik van de navolgende drie verlengingen van deze ordemaatregel. Evenwel blijkt inzake deze voorgaande beslissingen, dat verzoeker enkel de tweede verlenging van de ordemaatregel (beslissing van 18 augustus 2014) heeft aangevochten met een vordering tot schorsing. Deze werd bij arrest nr. 229.736 van 7 januari 2015 evenwel verworpen net omdat niet is voldaan aan de vereiste spoedeisendheid. Dit impliceert dat verzoeker inzichtelijk moet maken waarom de zaak thans voor hem spoedeisend maken, terwijl ze dat voorheen blijkbaar niet was. Te dezen voert verzoeker weliswaar aan dat zijn situatie thans “geheel anders is dan deze in december 2014 - januari 2015” omdat hij geen uitzicht meer heeft op een spoedige strafrechtelijke behandeling van zijn zaak, doch dit element ontbeert het vereiste oorzakelijk verband, aangezien dit geenszins te wijten is aan de verwerende partij, noch een gevolg is van de thans bestreden beslissing. Verzoekers stelling dat in voorkomend geval een schorsing de tuchtoverheid kan aanzetten tot het voeren van een eigen onderzoek, is niet alleen een loutere hypothese die op zich niet volstaat om de vereiste spoedeisendheid aannemelijk te maken. Bovendien zou het aannemen van dit argument als spoedeisend, impliceren dat vaststaat dat een ernstig middel voorhanden is. De ernst van de middelen en de spoedeisendheid zijn evenwel afzonderlijke voorwaarden die elk afzonderlijk en op zichzelf staand moeten worden beoordeeld. Dit betekent dat de ernst van een middel niet impliceert dat een vordering spoedeisend is.

Uit wat voorafgaat volgt dat, daargelaten de vraag welk belang verzoeker nog heeft bij een schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die thans reeds volledige uitwerking heeft gehad en die onderwijl met een nieuwe beslissing is verlengd, hij in zijn verzoekschrift geen overtuigende redenen aangeeft die aannemelijk maken waarom er te dezen, anders dan bij de vorige beslissingen, thans wel sprake zou zijn van spoedeisendheid

8. Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat verzoeker niet aantoonde dat er sprake is van spoedeisendheid.

9. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VI. Kosten

10. Wat de respectieve vraag van de partijen tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft, wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

VII. Anonimisering

11. Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig oktober tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques